ette. Jõredas mustas riides ijand astunud tõllast
välja ja palunud oma kohuse ärs rauta da. Sepp
lõõmud nagu wäeraft: jandat kartma, left kohuse
ja ijand olnud wäga weidrad ja pole tahtnud ilise
aja päraft pole tahtnud tõõ ette wõtta. Wäeras ijan
pärrunud hea summa raha ja pannud juba enne
tõõ lõpetuft ulk paberi raha Sepule alaji peale.
Sepp hakkanud tõõle. Tõõ läinud pikalt edasi.
Wõimetu läinud Sepp kohtusele renda alla kaeb
ma, wäeras koi lnud jala kinni. Kuidas ve Sepp
kirmeft ärs kohtunud, sui te näey, et kohtusel
paljas inimese jalg all oli, mille alla midagi
ei rand ei wõinud panna. Ei tea mis Sepparga
oleks juhtunud, sui mõne sellajal põlgas küsi
kuuk leulnud — ja kõik olnud rahulnud:
tõld, kohused ja wäeras ijand. Sepp seisnud tüki
aega ukse ees kõik kohed pimedad, ra ääre
jues olnud teki kustunud. Läinud wõimati
sepikotta, rattanud raha alaji peal, ega
need olnud kuiwanud pun lehed.
Selleft ajaft jätnud Sepp oma nurja tuma ela
mise: pole enam kõrtsis käinud, ega len
pi äga õõsite tõõd teinud ja ra kuradiga
pole te enam peale jeela kõnne juttu nud

/Jõri Vikerkonnas, kuulelud jutukene/.

---

4. Mõsta, mõsta mis see on!

Korra istunud neljapäära õhtu lapsed tuas põrm
dal ja annud üks teisele mõistatusi mõista.
Korraga läinud üks lechti ja weinsuur, ütlemata
suur, ruskras püstetud ukse wahelt sisse, kus juu
res häält hüütnud: „Mõsta, mõsta mis see on!“ Lapsed keh
kunud ära, pole enam mõistatanud, selle peale kadunud ka nõu
kas ära. Mõned pool õõtunse patuses neljapääras ja lauapäevas
õhtu mõsterdas selle päraft nüüd mõnigi kurat ruskalt.
(Seda juttu olen Jõri ja Waindra Vikerkonnades kuulnud).

5. Kuidas teumees rahaga.

Kord olnud üks rane teumees. Õpjanud mõisas õõd kui
päärad, hädaste jeanud iga jõõja.
Kui tema kordjälle mõisa teole läinud, tulnud
üks waestu, te lõõmud jälle maha, läinud edasi, jea
nud weikse kunja määrde juure, jeal tulnud jälle
raks üks waestu, te lõõmud ka need maha: läinud mõi
ne jamm edasi, jeal tulnud kolm üks waestu, ra need
lõõmud te maha; mõda kaugemale edasi jeanud jeda
enam üks waestu tulnud; kõik oli jälle maha rop
pinud, ilma et te oleks arwanu läinud, ehk küll es
jid wäga kurjad olnud, rangelt keelnud. Wõimetu, kui
üks jeha jid te ümber kui pun riist olnud, tul
nud ise nende kuningas määrde wäga, pust pu
nene pari peas, ra jälle lõõmud jälgene maha,
nüüd pole enam üksteegi üksilkus olnud, ega
pole neid ra enam juure tulnud. Jälgene hakka
nud neid (üksa) maha matma, jeanud aga
kahidaga peäle karda raeskunud, tulnud
juur raha ennes waestu. Ja oli rahu, mis kõik
rahul olnud, wäga kadunud ja kodu wõi
nud. Selleft ajaft jeanud te rikkaes, ega
pole enam mõisas teol käinud, wanad astnud
ijaomale rangel maal mõisa.
Rahaes ukse, kes üks kuninga ära tap ab, ja
jeab, temale omale teadma kombel, raha, ehk
mõnes muus jeäle arjüs jelle jeab õun olema,
nagu jeela ilewel kirjutud juturene tunnistab.

/Wõndras, Jelle waldas kuulelud jutukene/.

---

6. Kuidas tõõtar oma raha omalejas.

Kõrra elanud üks wägarikas ja ihnus wanamees